

ia77

JazzFlits

9 oktober 2008,
6de jaargang, nummer 105

NIEUWSSELECTIE

De winnaars van Jazz Hoeilaart: het Mid West Quartet
(Foto: Jos L. Knaepen)

MID WEST QUARTET WINT WEDSTRIJD JAZZ HOEILAART 2008

Het Mid West Quartet heeft de wedstrijd Jazz Hoeilaart 2008 gewonnen. De 30ste Jazz Hoeilaart Intern'l Contest vond plaats in het Vlaamse Jezus-Eik (Overijse) van 24 tot en met 27 september.

Het winnende Poolse kwartet speelde volgens de internationale jury op een 'zeer hoog niveau': "The use of dynamics, the interactions between drums and bass showed their quality of playing, their good taste and sense of humour," aldus onder anderen de juryleden Erik Moseholm (voorzitter), Marc Van den Hoof, Pablo Zuniga en Jan Formannoy. Het Mid West Quartet nam het in de finale op tegen vijf opponenten. De tweede prijs ging naar het Spaans/Nederlandse César Latorre Trio, dat hier ten lande onder de naam 'Sandscape' ook bekend is als begeleiders van zangeres Lonke Zegers. Het Deense Kristian Brink Quartet werd derde. De winnaar krijgt 2.000 euro en mag onder meer een tournee langs de Belgische podia maken. De prijs voor de beste solist ging naar saxofonist Krzysztof Urbanski van het winnende kwartet en de beste bassist was Tobias Grenholm van het Kristian Brink Quartet.

LAATSTE NIEUWS: JORIS ROELOFS IN HALVE FINALE THELONIOUS MONK INTERNAT. JAZZ COMPETITION

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- The Little Giant: JohnnyGriffin (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Charlie Parker, Sinas, Rein de Graaff /Herb Geller, Jazz Orchestra of the Concertgebouw, Bill Frisell, Mischa van der Wekken, Joris Roelofs, E.S.T. e.a.	
Concertverslagen	pg 11
- Jazz International Rotterdam, Trio Nuevo en Global Unity Orchestra.	
En verder	
- New York Calling: Dave Holland (Paul Blair)	pg 14

JAZZFLITS nr. 106 staat 3 november op www.jazzflits.nl

PIANIST RINDERT MEIJER OVERLEDEN

Pianist/conservatoriumdocent Rindert Meijer is 27 september in zijn huis in Huizen overleden. Vermoedelijk is een hartaanval de doodsoorzaak. Meijer was 55 jaar.

Rindert Meijer was onder meer docent jazzgeschiedenis, ensembles en theorie aan de jazzafdeling van het Conservatorium van Amsterdam.

[...vervolg op pagina 16](#)

OOSTENRIJKSE EUROPEAN JAZZ PRIZE VOOR HAN BENNINK

Drummer Han Bennink krijgt de European Jazz Prize 2008. Deze Oostenrijkse prijs wordt jaarlijks uitgereikt aan een Europese musicus die de jury is opgevallen door zijn of haar hoge en artistieke niveau. Bennink ontvangt de prijs van 14.500 euro op 28 november in jazzclub Porgy & Bess te Wenen.

De drummer krijgt de Jazz Prize voor zijn 'nieuwsgierigheid'. Die heeft hem volgens de jury tot "spannenden Explorations mit Holz- und Blechblasinstrumenten und zu Kollaborationen mit Musikern getrieben, die den Jazz-Kontext in Richtung europäischer improvisierter Musik erweitern". Bennink was samen met de Zwitserse pianiste Sylvie Courvoisier en de Oostenrijkse saxofonist Wolfgang Puschnig genomineerd.

De European Jazz Prize bestaat sinds 2002. De jury telt leden uit 23 Europese landen, onder wie VRT-medewerker Frederik Goossens uit België en programmeur Marcel Roelofs uit Nederland. De prijs is een speciale categorie van de Hans Koller Preis, de belangrijkste onderscheiding voor Oostenrijkse jazzmusici. In andere categorieën van de Hans Koller Preis 2008 zijn onder anderen pianist Fritz Pauer (Staatspreis für improvisierte Musik) en gitarist Martin Spitzer (Sideman des Jahres) bekroond.

SAXOFONIST MIGUEL ZENÓN KRIJGT FELLOWSHIP VAN 500.000 DOLLAR

Saxofonist/componist Miguel Zenón krijgt een MacArthur Fellowship 2008. Hij ontvangt over een periode van vijf jaar een bedrag van 500.000 dollar dat hij naar eigen inzicht mag besteden.

[...vervolg op pagina 15](#)

NIEUWSflitsen

Pascal Schumacher (Foto: Phillipe Lesprit)

Pascal Schumacher tekent bij ENJA

De Luxemburgse vibrafonist Pascal Schumacher heeft een platencontract gekregen bij het Duitse label ENJA. Dat meldt de website jazzinbelgium.com. Volgend jaar april moet zijn eerste album daar verschijnen. Begin 2010 staat een duo-album met pianist Jef Neve in de planning. Neve speelde vijf jaar in het kwartet van Schumacher. Zijn vervanger daar is Franz von Chossy, winnaar van de Dutch Jazz Competition.

Website Jazzweb.nl uit de lucht

De website Jazzweb.nl, het jazzportaal van Nederland, is uit de lucht. De mutaties op de website waren de laatste tijd al minimaal. De website was een initiatief van de gezamenlijke jazzinstellingen. De naam Jazzweb.nl blijft gehandhaafd. Wie deze naam nu intikt wordt automatisch doorgeschakeld naar de jazzindex op www.jazzserver.nl.

OVERleden

Bheki Mseleku, 8 september 2008 (53)

De Zuid-Afrikaanse pianist Bheki Mseleku is 8 september aan de gevolgen van diabetes overleden. Hij verwierf zijn eerste bekendheid toen hij in 1975 naar Johannesburg verhuisde en tot de r&b-formatie Spirits Rejoice toetrad. Een jaar later verliet hij het onrustige land om zich in Londen te vestigen. Daar werd hij een voorbeeld voor jonge zwarte Britse jazzmusici. Zijn solo-album 'Meditations at the Bath Festival' (1992) viel zo in de smaak dat het op het Verve-label werd uitgebracht. Voor het label maakte hij ook nog 'Timelessness' (1993) met onder anderen Joe Henderson, Abbey Lincoln en Elvin Jones. Bheki Mseleku werkte ook enige tijd op het podium met Joe Henderson.

NIEUWS

PODIA

SWINGCLUB BREDA VIERT LUSTRUM

Swingclub Breda, een initiatief van Jan en Sylvia Learbuch, bestaat vijf jaar. De club, op zondagmiddagen in het restaurant van hotel Keyser, vierde het lustrum op 20 september met een speciaal concert van trompettist Rik Mol en saxofonist Robert Veen.

In de afgelopen vijf jaar stonden niet alleen doorgewinterde musici op het podium, maar ook jonge musici. "Daar was het me ook om begonnen: jonge mensen een kans geven", zegt Jan Learbuch op 19 september in dagblad BN De Stem. "Ik vond dat er in Breda op jazzgebied te weinig gebeurde." Learbuch is zelf saxofonist en staat met zijn eigen formatie de optredenden steeds muzikaal terzijde.

OVERIG

Diana Krall (Foto: Cees van de Ven)

CEES VAN DE VEN BUNDELT 43 FOTO'S IN BOEK JAZZPORTRETTEN

Amateurfotograaf en jazzliefhebber Cees van de Ven heeft zijn 43 mooiste jazzfoto's bijeengebracht in het boek 'Jazzportretten'. Het bevat foto's van onder anderen trompettist Roy Hargrove, drummer Han Bennink en de pianisten Andrew Hill en Diana Krall (zie afbeelding).

In zijn foto's probeert Van de Ven de intensiteit van de emoties vast te leggen: "in improvisatie, interactie en rust", aldus de fotograaf. "Als horen, kijken en zien samenvallen in het moment van de klik, is dat voor mij vaak een geslaagde jazzfoto." Cees van de Ven is programmeur voor het 'Jazz at the Crow'-podium in café Kraaij & Balder in Eindhoven en voor podium 'JazzCase' in Neerpelt. Verder is hij verbonden aan de website 'draaiomjeoren'. 'Jazzportretten' is in eigen beheer uitgegeven en kost 35 euro. (voor informatie [klik hier: ceesvandeven@telenet.be](mailto:ceesvandeven@telenet.be))

OVERIG VERVOLG

Een impressie van Jazzahead! 2008.
(foto: Messe Bremen)

THEMA DUITSE BEURS JAZZAHEAD! 2009 IS 'FACETOFACE'

Het thema van de vierde editie van de Duitse beurs Jazzahead! is 'facetoface'. Het weerspiegelt het belangrijkste doel van het jaarlijkse evenement, namelijk het leggen van internationale contacten, het uitwisselen van ervaringen en het doen van zaken. De beurs vindt volgend jaar van 23 tot en met 26 april plaats, als te doen gebruikelijk in de Messe Bremen.

Volgens Hans Peter Schneider, directeur van de Messe Bremen, is Jazzahead! inmiddels een vaste waarde in de agenda van met name Europese jazzprofessionals: "It is where musicians meet agents, event organisers book bands, and labels contact distributors." Muzikaal hoogtepunt van het evenement is de European Jazz Meeting, waar aanstormende Europese jazzmusici zich kunnen presenteren. Ook is er een concertprogramma met gevestigde namen. In ieder geval zullen daarin optreden: de NDR Big Band & Gwilym Simcock, Susi Hyldgaard, John Abercrombie, Norma Winstone met Klaus Gesing en Glauco Venier, en het Radio String Quartett met Klaus Paier. "That means that in the coming year, too, we will again have a broad spectrum of various styles of contemporary jazz in Bremen. Altogether visitors can expect an exciting mixture of international stars and newcomers. At past events the new generation, in particular, had a number of surprises in store for its audiences", aldus artistiek directeur Ulrich Beckerhoff. Verder is de informatiemarkt weer een belangrijk onderdeel van Jazzahead!. Dit jaar waren 170 bedrijven aanwezig. Volgend jaar hoopt de organisatie 190 deelnemers te kunnen begroeten.

(<http://www.jazzahead.de>)

NIEUWSflitsen

Toots Thielemans geeft naam aan Jazz Award

Toots Thielemans heeft zijn naam verbonden aan een prijs voor de meest verdienstelijke student uit de jazzafdeling van het Koninklijk Conservatorium Brussel. In zijn aanwezigheid zal prijswinnaar Anne Niepold, studente Compositie en Arrangement bij Kris Defoort in het Koninklijk Conservatorium Brussel, de eerste Toots Thielemans Jazz Award op 6 oktober in ontvangst nemen. Anne Niepold speelt accordeon en is ook bekend in folkkringen. De prijs is een initiatief van de Stichting Conservatorium Brussel.

Black Napkins en Blazin' Quartet Young VIPs 2009

Het trio The Black Napkins, met Sanne van Hek (tp), Jasper Stadhouders (gt) en Gerri Jäger (dr), en The Blazin' Quartet, winnaar van de Dutch Jazz Competition 2008, gaan volgend voorjaar de elfde Young VIPs Tournee 2009 verzorgen. De ene formatie speelt voor de pauze, de andere na de pauze. Het tourneeschema is nog niet bekend. De 'Young VIPs' zijn geselecteerd door de programmeurs van de Vereniging van Jazz en Improvisatiemuziekpodia (VIP). Om het jaar plaatst de winnaar van de (tweejaarlijkse) Dutch Jazz Competition zich automatisch voor deelname.

Herbie Hancock (foto: Concertgebouw)

Herbie Hancock na 44 jaar terug in Concertgebouw

Pianist Herbie Hancock staat 22 oktober voor het eerst in 44 jaar weer in de Grote Zaal van het Concertgebouw in Amsterdam. Hij treedt er op met Terence Blanchard (tp), James Genus (b), Lionel Loueke (gt), Gregoire Maret (harmonica) en Kendrick Scott (dr). Ze brengen een mix van funk, soul, rock en blues. Als bandlid van het Miles Davis Quintet was Herbie Hancock in 1964 voor het laatst te gast in het Concertgebouw.

Robin Verheyen wint compositieprijs

Robin Verheyen heeft de BAP-prijs 2008 van de Belgische auteursrechtenorganisatie Sabam gewonnen. De jury, bestaande uit Michel Herr, Guy Cabay, Jan Muës en Erwin Vann, vond zijn compositie 'Boechout' het beste nieuwe Belgische jazzthema. Het winnende thema werd 27 september uitgevoerd door alle finalisten van de wedstrijd Jazz Hoeilaart 2008. Saxofonist Verheyen was in 2002 zelf finalist in deze competitie. De BAP-prijs wordt jaarlijks uitgereikt. Alle jazzcomponisten, leden of toekomstige leden van Sabam mogen deelnemen aan de wedstrijd. De winnaar ontvangt 2.000 euro.

OVERIG VERVOLG

WAYNE ESCOFFERY VERLIEST SAXOFOON

Wayne Escoffery heeft 11 september zijn saxofoon in een New Yorkse taxi laten liggen. Het is zijn favoriete saxofoon en hij bespeelt het instrument al sinds 2000. Via een open brief roept hij al zijn fans op om te helpen zoeken: "It is impossible to re-create the horn, especially one that is as old as this particular saxophone."

Escoffery legt in de brief uit dat hij samen met zijn vrouw en hun twee maanden oude baby gehaast uit een taxi stapten en daarbij vergaten dat de saxofoon nog achterin lag. De saxofonist was net terug van een tournee en had nog nauwelijks tijd gehad voor zijn zontje. Ze zouden nu eindelijk iets samen kunnen doen. Twee minuten na het uitstappen realiseerden ze zich wat er gebeurd was: "We had left my irreplaceable 1951 Super Balanced Action Tenor Saxophone in the trunk of a car that had no company name or any identifying logos", aldus Escoffery. Het terugvinden is niet eens zozeer een kwestie van geld, Escoffery maakt zich vooral zorgen over zijn sound: "Because no two horns are alike, the instrument a musician chooses to use becomes an indispensable part of his or her sound. My #9 NY Otto Link mouthpiece was also in the case. The saxophone and piece are an indispensable part of my sound and now they are gone."

NATIONAAL JEUGD JAZZ ORKEST

ACHTTIEN JONGE TALENTEN GAAN NATIONAAL JEUGD JAZZ ORKEST VORMEN

Achttien jonge talentvolle musici (jonger dan 21 jaar) krijgen de kans om als lid van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest (NJJO) ervaring op te doen bij een bigband. Ze worden daarbij begeleid door ervaren musici van naam. Tijdens een tournee volgend voorjaar zullen de achttien het geleerde in de praktijk brengen.

Het orkest krijgt een traditionele bigbandbezetting, dus vier of vijf trompettisten, vier trombonisten, vier saxofonisten, een pianist, bassist, gitarist en een slagwerker. Als dirigent/artistiek leider fungeert Peter Guidi. Op het repertoire komt bestaand en nieuw werk van Henk Meutgeert, Loet van der Lee, Rob van Bavel, Ferdinand Povel, Bart van Lier en Peter Guidi; Martin Fondse en Rob Scherpenisse maken de arrangementen. Gastsolisten zijn Ferdinand Povel (ts) en Bart van Lier (tb). Jonge musici die enige ervaring hebben met samenspel kunnen zich inschrijven en de komende maanden auditeren. De achttien deelnemende musici zullen eind december bekend zijn. Het Nationaal Jeugd Jazz Orkest is een project van Stichting Jazz in Actie. De initiatiefnemers hopen dat het orkest de leden een opstap naar een professionele toekomst biedt. (<http://www.njjo.nl>)

NIEUWSflitsen

Hugo Strasser krijgt German Jazz Trophy 2008

Klarinettist en orkestleider Hugo Strasser krijgt 28 oktober in Stuttgart de German Jazz Trophy 2008. De 86-jarige swinglegende wordt daarmee voor zijn levenswerk geëerd. Strasser treedt nog steeds op met een orkest, soms ook met Max Greger en Paul Kuhn. "50 Jahre über habe ich immer nur gespielt", herinnert Strasser zich in het blad Jazzzeitung. "Das war mein Leben und ich bin mehr als dankbar, dass ich das immer noch tun kann." Vorig jaar ging de prijs naar Jean-Luc Ponty en in de jaren daarvoor naar onder anderen Dick Hyman, Toots Thielemans en Kenny Werner.

Nieuwe cd van Reinier Voet en Pigalle44

Een klein jaar na de release van het album 'Mistral' brengt gitarist Reinier Voet met zijn band Pigalle44 een nieuwe cd uit: 'Dream Dancing', met de Australische violist en zanger George Washington als gast. De cd biedt zestien tracks uit het American Songbook, het repertoire van Django Reinhardt en een enkel latinstuk. In december is George Washington in Frankrijk en komt hij naar Nederland om enkele concerten te doen met Pigalle44.

SLIM vernieuwt jazzmagazine 'Jazznws'

SLIM, de Stichting Limburg geïmproviseerde Muziek, heeft haar jazzmagazine vernieuwd. Het blad, dat al bijna dertien jaar bestaat en bericht over jazz in Limburg, heeft een nieuw uiterlijk gekregen en gaat voortaan door het leven als 'Jazznws'. 'Jazznws' zal achtergronden en sfeertekeningen bevatten. De SLIM-website gaat informeren over actuele zaken (<http://www.slimjazz.nl>). 'Jazznws' wordt op 16 november gepresenteerd tijdens het nieuwe festival The Spirit of Jazz in Horst. Bij het eerste vernieuwde nummer is een cd gesloten met een greep uit het aanbod van Limburgse jazzmuziek. Info over Spirits of Jazz staat op: <http://cambrinusconcerten.nl/pgtk/indexjazz.shtml>.

Michiel Borstlap maakt reclame voor horloges

Pianist Michiel Borstlap gaat reclame maken voor het Zwitserse horlogemerken IWC. Borstlap: "Jazz draait om passie. Jazzmuziek wordt met veel emotie, uit het hart, gespeeld. Diezelfde passie en emotie hebben de horlogemakers van IWC Schaffhausen. Door de uitmuntende techniek en eigenzinnige ontwerpen is IWC een merk waar ik me erg prettig bij voel." Andere 'ambassadeurs' van IWC zijn Humberto Tan, Rik Felderhof, Boris Becker, Zinédine Zidane, Kevin Spacey en Ronan Keating.

Haarlem Jazz goed voor lokale economie

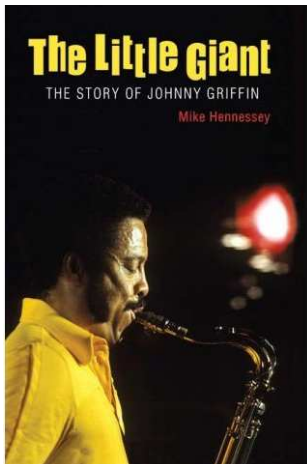
Het evenement Haarlem Jazz heeft een positief effect op de economie van de stad, zo blijkt uit onderzoek van de gemeente. Een op de vijf bezoekers van het evenement neemt de gelegenheid te baat om ook de binnenstad te bezoeken. Jaarlijks trekt het festival zo'n 100.000 mensen. Van die bezoekers kreeg de laatste editie van het festival, dat medio augustus plaatsvond, een gemiddeld cijfer van 7,7. De bezoekers roemen de sfeer en de gezelligheid. De gemeente gaat proberen om de economische effecten van de grote Haarlemse evenementen te versterken.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

LITTLE GIANT

Afgelopen zomer overleed in Frankrijk tenorsaxofonist Johnny Griffin. Hij was tachtig en nog volop actief. Wel had hij zijn portie gezondheidsproblemen gehad: hart- en longklachten waren in 1993 en 1999 zijn deel. Hij had ze overleefd, mede door de oplettendheid van zijn vrouw, de Nederlandse Miriam Verhaar. Het eerste consult had namelijk opgeleverd dat hij het maar wat kalm aan moest doen, wat lezen en televisie kijken. "Net wat voor mijn man!" De

diagnose van een tweede arts bepaalde: onverwijd naar het ziekenhuis! Het speelde zich af in Zuid-Frankrijk, dat ze sinds 1980 definitief tot hun domicilie hadden gekozen, na zeven jaar in het Nederlandse Bergambacht gewoond te hebben. Op de vraag waar hij zich met al die verhuizingen nu het meeste thuis voelde, reageerde hij met een 'ik woon in mijn saxofoon'.

Al eerder, in 1951, was zijn leven gespaard gebleven, doordat hij het spelen op de hobo meester was. Als militair kon hij nu op dat instrument zijn partijtje meeblazen op de basis in het thuisfront zonder uitgezonden te worden naar Korea. De zes kameraden met wie hij bij zijn sollicitatie een bandje had gevormd hadden minder geluk: geen van hen keerde terug.

Het valt allemaal te lezen in zijn levensverhaal dat de Britse, in Duitsland gestationeerde journalist Mike Hennessey, optekende. Het boek verscheen een maand voor Griffins overlijden.

De inhoud is zo lichtgewicht en ongecompliceerd als de hoofdpersoon zelf was. Swingen, rechttoe rechtaan, dat was zijn credo. Waar generatiegenoten een slag om de arm houden als hun gevraagd wordt wat zij van de latere ontwikkelingen denken, neemt Griffin geen blad voor de mond. Ondubbelzinnig stelt hij vast: "If you don't have African polyrhythms in the music, it is not jazz." Even verder: "Het was geloof ik Leonard Bernstein die zei dat Ornette Coleman de natuurlijke voortzetting was van Charlie Parker. Dat is de meest stompzinnige uitspraak die ik ooit gehoord heb."

Zijn muziek straalde een levensvreugde en blijmoedigheid uit die hem, vooral in Europa, zeer geliefd maakten. "Als ik in 1963 niet de overstap gemaakt had naar Europa, had ik daar [in Amerika, jjm] al lang in de goot gelegen." Zijn leven en werk geven weinig aanleiding tot diepgaande bespiegelingen of uitgebreide analyses. Het gebrek aan voldoende stof zal de reden zijn dat schrijver zijn verhaal heeft opgerekt met het vermelden van de vele namen met wie Griffin samenwerkte. Hele hoofdstukken en delen ervan geven grotendeels bekende informatie over Babs Gonzales, Wes Montgomery, Thelonious Monk, en Art Blakey.

("... is such an important figure in jazz and in Johnny Griffin's career, especially on record, that he deserves a detailed portrait.") Van de eigen interviews en die van anderen worden lange stukken geciteerd, ook al geven ze geen nieuwe inzichten. Hennessey mag ook graag zichzelf naar voren schuiven, als het gaat over zijn bemoeienissen met de Kenny Clarke-Francy Boland Big Band en de Paris Reunion Band.

Bij de aanhangsels een chronologisch overzicht van Griffins platen onder eigen naam, de titels van zo'n negentig composities – vrijwel alle eendagsvliegen – en een curieus lijstje van veelgebruikte citaten, overigens zonder de bron te noemen.

Mike Hennessey [forew. by Orrin Keepnews]. The Little Giant : the story of Johnny Griffin. – London : Northway, 2008. – XXI, 230 p. : ill. – ISBN 978-0-955090-5-1 hardc. Prijs 20 Engelse ponden.

GENTLE GIANT

Yusef Lateef (1920), tenorist, en daarnaast bespeler van minder courante instrumenten, schreef zijn eigen memoires, in samenwerking met de Detroitse publicist Herb Boyd. Zijn belangrijkste debuut was in de bigband van Dizzy Gillespie, hij participeerde in tal van andere bands, waaronder in 1962/63 het sextet van Cannonball Adderley, om vervolgens voornamelijk op te treden onder eigen naam, met eigen composities. De eerste hoofdstukken van zijn autobiografie zijn eenvoudig geschreven: de inhoud bepaalt zich tot zijn afkomst, opleiding en het noemen van de vele collega's. Naarmate Lateef zich verder ontwikkelt, begeeft ook zijn proza zich op een hoger plan. Er komen filosofische theorieën en religieuze bespiegelingen om de hoek kijken. Hij geeft verklaringen voor zijn diverse namen: van William Emmanuel Huddleston naar William Evans naar Yusef (= Joseph) Abdul Lateef (= 'gentle, amiable and incomprehensible'). Zijn toelichting waarom zo vele musici en anderen zich na 1945 tot de islam aange trokken voelden, komt niet uit de verf.

In 1966 volgt Lateef opnieuw muziekonderwijs en looft de wijze waarop in het lespakket muziek binnen een algemeen culturele context wordt geplaatst. Vijf jaar later doceert hij aan dezelfde school, promoveert, blijft zijn kennis uitbreiden, schrijft symfonieën en verhuist naar Nigeria. Daar ontdekt hij dat in de cultuur het dansen aan de muziek voorafgaat. Zo wilde een leraar zijn leerling pas een trommel geven als hij had leren dansen. "Each of the groups had its own rhythms, language, attire and culture. Observing their cultural particularities helped me to understand the genetic inheritance of African American musicians." En dan de merkwaardige conclusie: "That is, why Lester Young sounds uniquely distinct from Coleman Hawkins, though both played the same instrument."

De autobiografie bevat een volledige, van tal van aantekeningen voorziene discografie door David M. Brown, die de helft van het boek beslaat en waaraan discografen niet voorbij kunnen gaan. Ten slotte zijn er vier pagina's met een tiental kleurenfoto's.

Yusef Lateef with Herb Boyd [forew. by Adam Rudolph]. The Gentle Giant : the autobiography of Yusef Lateef. – Irvington N.J. : Morton Books, 2006. – XIV, 355, [4] p. – ISBN 1-929188-12-9 pbk. Prijs 25 dollar.

CD-RECENSIES

CHARLIE PARKER **Washington, D.C. 1948** **Uptown/Flashback Series**

Na het opduiken in 2005 van de opname van het magistrale Dizzy Gillespie/Charlie Parker-concert in de New Yorkse Town Hall op 22 juni 1945, bij Uptown op cd verschenen, vermoedde waarschijnlijk menig een dat de bron met Parker-materiaal wel opgedroogd zou zijn. Maar nee! Met de komst van deze cd 'Washington, D.C. 1948' worden de fans van Parker weer op stang gejaagd. En dat alles ruim een halve eeuw na zijn overlijden, in 1955.

In JazzFlits 104 meldde ik per abuis dat de discografie 'Bird Lore' van Piet Koster geen info verschaft over deze opname uit Washington, D.C. Onder het jaartal 1947 staan daarin de stukken echter wel vermeld, maar met alleen de solo's van Parker. Dat knipwerk verscheen op 'Philology' (W.847.2). Wie dat in zijn bezit heeft zal minder hoog springen bij het lezen over deze nieuwe Parkeropnamen. Maar voor velen zal deze cd 'Dixieland vs. Bebop - Music Hall, Washington, D.C. May 23 - 1948' wel nieuw zijn. De organisator/mc van dit concert was Willis Conover, later bekend van de Voice of America. De cd biedt tevens een kennismaking met boppende 'local heroes' als tenorist Ben Lary, trompettist Charlie Walp en pianist Sam Krupit. Trombonist Earl Swope is wel bekend. Maar Parker maakt de dienst uit. Hem in 'Bernie's Tune' te horen is natuurlijk heel ongewoon. Het was vast ook de eerste keer voor Parker. Componist Bernie Miller was een beroemdheid in Washington, dus moest het stuk altijd weer worden gespeeld. In het tweede chorus is Parker absoluut een 'brug te ver', qua schema. Uiteraard echt thuis is hij weer met zijn eigen complete stukken: 'Scrapple from the Apple', 'Ornithology', en het supersnelle 'Koko' waarin hij bij voortduring verrassende buitelingen produceert. Dan drumt Buddy Rich mee. De opnamekwaliteit is redelijk tot goed. De opnamen zijn afkomstig van acetaten. Niet alle stukken zijn volledig maar er is kennelijk aanmerkelijk meer te beluisteren dan op genoemde 'Philology'. Heeft u de bovenvermelde Gillespie/Parker-cd ('Town Hall 1945') nog niet, dan moet u die toch maar eerst aanschaffen. Eerlijk is eerlijk.
(Jaap Lüdeke)

SINAS **Global Explorations** **Sinas Records (www.sinasmusic.com)**

Hoe start je een succesvol bandje? Je huurt de slagwerksectie in van een goed lopende groep (New Cool Collective), je vraagt de toetsenspeler van een ander succesvol

gezelschap als producer (Stefan 'Zuco 103' Schmid) en je schrijft een aantal pakkende composities. Saxofonist Wouter Schueler bedacht het recept, en 'Global Explorations', de eerste cd van Sinas staat als een huis. Vanaf de Spaans-Arabisch getinte opener, 'Spanish Rider' tot de geremixte Brasilelectro van 'Brazilian Beach Remix' nestelt het achtstal zich meteen maar in de eredivisie van de dansbare wereldjazz, ergens zij aan zij met het New Cool Collective, Raise the Roof en Monsieur Dubois. De titel van de cd zegt genoeg, want onderweg horen we ook nog Balkanbeats met een Arabisch accent ('Bosnian Pyramids'), ska en regga-ton ('Cabra Loca') en een soort maffe filmmuziek ('Sugar Lonely'); laten ze voor de nieuwe Bond-film maar eens bij Schueler informeren. En dat alles gespeeld door een strakke ritmesectie, goed klinkende blazers, vette keyboards en een avontuurlijke gitaar. Het enige waar ik m'n twijfels bij heb, is de naam. Waarom noem je zo'n pittige band naar zo'n laf drankje? Vanaf de release party in het Amsterdamse Paradiso op 16 oktober is de band nog op diverse plekken live te zien. Raadpleeg hiervoor de website <http://www.sinasmusic.com> (klik hier).
(Herman te Loo)

REIN DE GRAAFF TRIO **Met Herb Geller en John Marshall** **Blue Lights** **Blue Jack Jazz Records**

Al sinds decennia propageert pianist Rein de Graaff de zuivere bebop. Hij doet dat stijlvast en als het even kan speelt hij met een of meer Amerikaanse blazers. Liefst met muzikanten die nog opgegroeid zijn in het idioom. Liefhebbers van deze vroege naoorlogse nieuwe jazz houden Rein de Graaff daarom graag in ere. De Graaff haalde altsaxofonist Herb Geller in 2005 twee keer uit Hamburg naar Nederland. Begin 2005 voor een tournee met hem. Er werden toen vooral thema's van Tadd Dameron gespeeld. De tweede keer, juli 2005, was het voor 'Blue Lights', een cd-opname met zijn trio. Als tweede blazer was de Amerikaanse trompettist John Marshall aanwezig. Hij woont tegenwoordig in Keulen. Marius Beets op bas en Eric Ineke drums, de vaste krachten van De Graaff, completeerden het kwintet.

Op 'Blue Lights' staan de composities van Gigi Gryce centraal. Zo hoor je bijvoorbeeld een mooie droge versie van 'Nica's Tempo'. Met uitgebreid soleren van de altsaxofonist: soepel en intelligent, helder articulerend. Naast Geller komt John Marshall in het nummer wat stroef over, terwijl hij toch uitstekend uit de voeten kan met zijn trompet. Rein de Graaff zelf is op 'Blue Lights' bescheiden aanwezig. Hij begeleidt als altijd puntig en nooit overheersend. Datzelfde geldt voor Marius Beets. Die is niet uit het lood te slaan. Eric Ineke speelt licht op zijn bekken en stijlvast stotend op zijn snare. Het Rein de Graaff Trio met Herb Geller en John Marshall geeft op deze cd met composities van Gigi Gryce een mooi voorbeeld van weloverwogen stijlvolle bebop. Het doet dat op een wijze die je nog maar weinig in actuele opnamen hoort.
(Hessel Fluitman)

N.B. Herb Geller is op You Tube te zien in een filmpje met 'Obama Bound', een aan Barack Obama opgedragen song van zijn hand. Als 80-jarige speelt hij daarin soepel en helder op zowel altsax als dwarsfluit. (Fl.)

CD-RECENSIES VERVOLG

BENEDIKT JAHNEL Modular Concepts Material records

Er zijn de laatste jaren nog al wat nieuwe pianisten in de jazz naar voren gekomen die de moeite van het beluisteren waard zijn. Dan denk ik niet alleen aan Nederlandse musici, maar ook aan bijvoorbeeld de Belg Jef Neve. De Duitse pianist Benedikt Jahnel is ook zo'n interessante nieuwe verschijning. Hij heeft al met meerdere groepen verschillende cd's opgenomen. Daarnaast componeert en arrangeert hij. Een paar jaar geleden speelde hij al eens samen met het Metropole Orkest.

Met 'Modular Concepts' heeft Jahnel een cd het licht doen zien waar je u tegen zegt. Er is een kristalhelder pianotrio op te horen. Zo verbrokken als zijn portret op de cd-hoes is, zo'n eenheid is zijn spel. Niet alleen per compositie, maar een cd lang. Toch is elk stuk op de plaat anders. Er staan bijna romantische stukken op als 'Interlude D', of een aan minimal music refererende compositie, als 'Interlude C'. Daarin realiseert hij in zijn eentje regelmatig de minimale verschuivingen die zo kenmerkend zijn voor deze muziekstijl. Jahnel's triogenoten, de Spaanse bassist Antonio Miguel en drummer Owen Howard, krijgen alle ruimte. Met Miguel gaat Jahnel regelmatig op ontdekking. Ze spelen dan samen een melodie, maar wrijven zo fijntjes tegen elkaar aan, dat er nieuwe klankkleuren ontstaan. Een belevenis. De stukken op deze cd vloeien feilloos in elkaar over. Zo lijkt het alsof er sprake van één lange compositie is. Ook hier manifesteert zich weer de grote eenheid. Jahnel heeft het klaargespeeld om zijn muziek op 'Modular Concepts' overzichtelijk en begrijpelijk te houden. Het maakt mij nieuwsgierig naar zijn andere cd's.
(Hessel Fluitman)

DONNY McCASLIN Recommended Tools Greenleaf Music (www.greenleafmusic.com)

Tenorist Donny McCaslin is de laatste tijd tamelijk plotse-ling tot de 'upper ten' van de huidige generatie saxofonisten gaan behoren. Dat blijkt onder meer uit zijn hoge no-tering in de recente DownBeat Critics Poll. De afgelopen jaren in het kwintet van trompettist Dave Douglas brachten hem onder de aandacht van velen. Bovendien heeft McCaslin ook eigen groepen, en nu zelfs een pianoloos trio. Op de cd 'Recommended Tools', uitgebracht op het eigen label van Dave Douglas, maakt McCaslin's trio met bassist Hans Glawischnig en drummer Jonathan Blake op uitbundige wijze gebruik van de afwezige pianist. Doldrieste en tevens sprankelende invallen van de leider getuigen van zijn vrijwel complete instrumentbeheersing. Opvallend

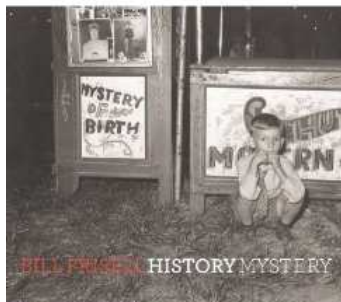
daarbij is de behandeling van het lage register. Dit vaak veronachtzaamde onderdeel doet volledig mee in al zijn solobijdragen. 'Fast Brazil' stond ook al op zijn vorige cd. Het is een van die melodische werken die je niet meteen meezingt, maar die toch, bijna noot voor noot, blijven hangen. Negen van de tien stukken zijn McCaslin's eigen- dom, de uitzondering is Strayhorns 'Isfahan'. De keuze is een bewijs van goede smaak. Donny McCaslin weet wel raad met 'Isfahan'. De laatste noot in het nummer, in het lage register, is in al zijn glorie alweer een proeve van bekwaamheid. (Jaap Lüdeke)

JAZZ ORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW Silk Rush JOC Records

Op Radio 6 was in maart een concert van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw met muziek van gitarist/componist Jesse van Ruller te horen. Dat concert is nu onder de titel 'Silk Rush' op cd uitgebracht. De cd is de tweede in de reeks Dutch Series. De eerste was 'Riffs 'n Rhythms', een cd gewijd aan de composities en arrangementen van dirigent Henk Meutgeert. De muziek op 'Silk Rush' is vooral swingend en opwindend, al staan er uiteraard ook ballads op. Vier arrangeurs namen het werk van Van Ruller onder handen. Henk Meutgeert arrangeerde het openingsnummer 'Silk Rush' en Van Rullers bekendste composities 'The Ruler' en 'The Secret Champ'. Rob Horsting nam 'Here Comes the Sun' voor zijn rekening. De uitgebreide noten- stroom van de gitarist wordt in zijn arrangement werve- lend begeleid. Tussen de meer sensationele stukken door zijn ballads gestrooid. Bijvoorbeeld 'M.M.', een breed uit- gesponnen arrangement van Henk Huizinga, waarin het gitaarspel mooi ligt ingebed. De goede korte solo van pia- nist Peter Beets zorgt voor een prettige afwisseling. Van Ruller breid er vervolgens een gedragen slot aan, waarin de bastrombone van Martien de Kam op fraaie wijze de slot- noten voor zijn rekening neemt. 'Amsterdam' speelde Jesse van Ruller eerder in een duo-versie met pianist Bert van den Brink. Johan Plomp arrangeerde het stuk voor het Jazz Orchestra. In zijn orkestversie is veel van de lenigheid van de duo-uitvoering terug te vinden. Tot slot wil ik nog even stil staan bij de bijdragen van saxofonist Joris Roe- lofs. Hij soleert in drie stukken. De manier waarop hij zijn gedachten uitwerkt, is zeer de moeite waard. Ook is het schitterende geluid van deze schijf vermeldenswaardig. Toch wil ik ook een kanttekening plaatsen. Hoewel ik veel bewondering heb voor het schrijverschap van de arran- geurs, vind ik het menu met bijna vijf kwartier muziek toch wel wat copieus. Als de arrangementen wat korter waren uitgevallen, had het geheel volgens mij meer spanning gekregen.
(Hessel Fluitman)

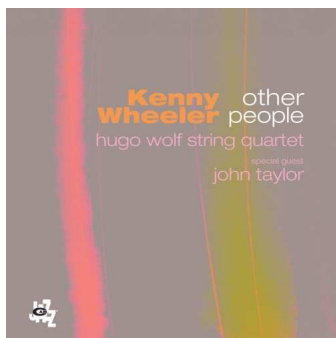
CD-RECENSIES VERVOLG

BILL FRISELL
History, mystery
Nonesuch

Na de laatste tijd albums met kleinere bezettingen te hebben opgenomen, komt gitarist Bill Frisell nu met een dubbel-cd in een octet-formaat. Dat hij een gelauwerd vertolker is van de combinatie van Amerikaanse jazz en country is evident. Naast Frisell horen we Ron Miles (cornet), Greg Tardy (klarinet, tenorsaxofoon), Jenny Scheinman (viool), Eyvind Kang (viool), Hank Roberts (cello), Tony Scherr (bas) en Kenny Wollesen (drums). Veel van de maar liefst dertig stukken zijn van Frisell, maar er staan ook composities op van Sam Cook ('A Change is Gonna Come'), Thelonious Monk ('Jackie-ing') en Lee Konitz ('Sub-Conscious Lee').

Het album is met diverse bezettingen op diverse plaatsen opgenomen. Sommige stukken zijn live geregistreerd. Net zo divers is de stijl. Invloeden uit diverse hoeken komen voorbij: klassiek, folk, blues en jazz. Rustig glijdt het Amerikaanse landschap aan het autoraampje voorbij met deze harmonieuze muziek. Karakteristieke dorpen en steden, worden aan elkaar verbonden door afwisselende landschappen. Maar is het de moeite de hele reis te filmen? Een zorgvuldige selectie van de sterkste stukken zou een wat overzichtelijker resultaat hebben gegeven.
(Peter J. Korten)

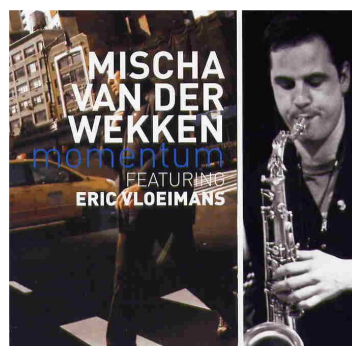

KENNY WHEELER
Other People
CamJazz

Het valt voor trompettist Kenny Wheeler niet mee om 'other people' te vinden om mee te spelen. Hij heeft immers al een immense discografie! Pianist John Taylor is 'special guest' op dit album van Wheeler. Ze maakten samen al een aantal platen, nu voor het eerst een met een strijkkwartet: het Hugo Wolf String Quartet. Dit kwartet bestaat uit Sebastian Gürtler (viool), Régis Bringolf (viool), Wladimir Kossjanenko (altviool) en Florian Berner

(cello). Wheeler is een vast lid van de ECM-stal, maar werkt ook voor andere labels. 'Other People' is zijn vijfde cd voor Camjazz.

Bij de eerste beluistering vroeg ik mij af hoe deze muziek zou klinken als hij gespeeld zou worden door Eric Vloeimans (tp) en Jeroen van Vliet (p), samen met het - ook al Nederlandse - Zapp String Quartet. Waarschijnlijk erg speels en avontuurlijk. Hier is echter gekozen voor een andere aanpak. We horen een echt klassiek strijkkwartet met twee excellente jazzmusici samenwerken. Ze spelen prachtige muziek en er ontstaat een aantal keren een spannende interactie tussen de beide idiomen. Bij nadere bestudering blijkt dat Kenny Wheeler alle stukken heeft gecomponeerd. Ook 'Nita' en 'String Quartet nr. 1' (van ruim dertien minuten), waarop nota bene alleen het strijkkwartet te horen is. Ook al is de muziek dan niet uitdagend en is het geluid van Wheeler van mijlenver te herkennen, 'Other People' is wél een kunststukje. Petje af.
(Peter J. Korten)

MISCHA VAN DER WEKKEN
Momentum
MVDW (eigen beheer)

Saxofonist Mischa van der Wekken (1979) koos een internationaal gezelschap als zijn begeleiders op 'Momentum', zijn debuut als leider. Hij kreeg ook trompettist Eric Vloeimans zo ver om op drie stukken mee te spelen. Dat zijn aspecten die de aandacht voor deze cd zeker ten goede zullen komen. Het uiterlijk van het album werkt daar ook al aan mee. Het is heel verstandig dat Van der Wekken aan Marcel van den Broek, de ontwerper van de hoesjes van Challenge, heeft gevraagd het artwork voor 'Momentum' te verzorgen.

De saxofonist komt van het Koninklijk Conservatorium Den Haag. Ook studeerde hij een jaar in Parijs. Daar legde hij zich toe op het arrangeren en componeren. Momenteel is hij te horen in diverse bigbands en musicals. Buiten 'Traveling Night' van Enrico Rava en 'This Is For Albert' van Wayne Shorter, zijn de composities op 'Momentum' van Mischa. Op de cd staat ook een driedelige suite voor een saxofoonkwartet, de 'Suite Parisienne'. Het wordt uitgevoerd door Werner Jansen (alt), Michiel van Dijk (sopraan) en Sebastian Ohm (bariton) en Van der Wekken op tenorsaxofoon. Deze korte maar boeiende suite van nog geen zes minuten maakt het album aantrekkelijk afwisselend. Zodra Vloeimans de trompet aan zijn lippen zet, valt op dat Van der Wekken niet zo'n sterk geluid heeft, alsof hij zich iets terughoudend opstelt. Dat is voor een plaat met deze inhoud nergens voor nodig. Mischa, zet hem op!
(Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

CY TOUFF & SANDY MOSSE

Tickle Toe

Delmark/Music & Words

'Tickle Toe', de titel van deze cd, verradt het al: tenorist Sandy Mosse behoort tot het uitgelezen rijtje saxofonisten dat aanvankelijk Lester Young tot hun muzikale voorbeeld koos. Stan Getz, Zoot Sims en Al Cohn deden dat ook. Mosse (1929 - 1983) verhuisde van zijn geboorteplaats Detroit naar Chicago, waar hij het vak leerde van onder anderen Lee Konitz. Waarom eerst die belangstelling voor Mosse? Wel, hij kwam in de jaren zeventig naar Amsterdam en bleef er tot zijn dood, gigs over de grens, niet zo groot in aantal, even daargelaten. Overigens ligt Sanford Harvey Mosse begraven op de Liberaal Joodse Begraafplaats Gan Hasjalom in Hoofddorp, aan de Ringvaart. Cy Touff (bastrompet) en Sandy Mosse formeerden een kwintet nadat ze een Europese tournee met de band van Woody Herman achter de rug hadden. Dat gebeurde in 1953. Deze opname voor het Argolabel is van 1981 en - zo begrijp ik - bleef tot dit jaar op de plank liggen. Het had volgens producer Bob Koester te maken met het verkrijgen van toestemming voor het uitbrengen van de registratie. Het trio begeleiders/solisten staat onder leiding van de destijds jeugdige getalenteerde pianist John Campbell. De swingende schijf is een waardevol document voor de fans die vroeger van Sandy Mosse hebben genoten en waarschijnlijk niet eens wisten dat hij na zijn overlijden hier is begraven. Jammer, dat Mosse niet vermeld staat in foto-graaf Jaap van de Klomps levenswerk 'Jazz Lives'. De blues loert overal.
(Jaap Lüdeke)

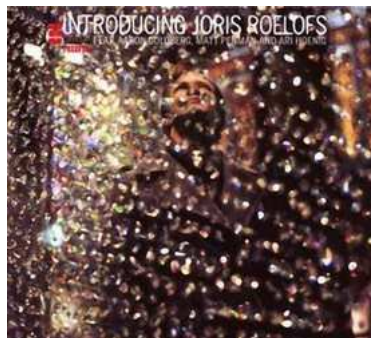
REGEN ORCHESTER XII

Town Down

Red Note

De naam van deze band, duidt op de wisselende samenstelling van de groep. De Oostenrijkse trompettist Franz Hautzinger is bezig aan de twaalfde editie van zijn Regen Orchester. Het is een internationaal gezelschap geworden, met landgenoot Christian Fennesz (gitaar, elektronica), de Japanse gitarist/turmtablist Otomo Yoshihide, de Australische slagwerker Tony Buck en de ex-bassist van The Ex, Luc. Op 'Town Down' laat het vijftal een extreem dynamiekgebruik horen. Soms is het zo fluisterzacht dat je de volumeknop een eindje verder open wilt draaien, om iets later geheel weggeblazen te worden door de kolkende geluidsorkanen van het Regen Orchester. Hautzinger zelf bespeelt een kwarttoonstrompet, waarmee hij dus ook de tonen tussen de Westerse twaalf kan meepakken. Dat plaatst hem ergens in de contreien van de legendarische Jon Hassell. Soms doet de muziek ook denken aan diens atmosferische platen voor het Ambient-label van Brian Eno. Maar op andere momenten stoken Buck en Luc Ex het potje zo hoog op dat er grote, indrukwekkende muren van noise ontstaan. Het Regen Orchester laat horen hoe inventief en creatief er gebruik is te maken van een integratie van akoestische instrumenten en elektronica. Laat de regen maar komen.
(Herman te Loo)

STRAIGHTAHEAD(?) CD VAN DE MAAND Oktober

JORIS ROELOFS

Introducing Joris Roelofs

Material Records/distributie Munich Records

Peter Guidi, de enthousiaste mentor van de Jazzmania Big Band, zal het jaren geleden ongetwijfeld als eerste hebben gehoord: die piepjonge altist Joris Roelofs in de saxofoonsectie is een niet te onderschatten jazztalent. Niet iedere student onderscheidt zich snel van de rest door toon, timing en techniek. Joris Roelofs (Aix-en-Provence (Fra), 21 februari 1984) heeft ze alledrie onder de knie, en meer. Luister maar eens naar zijn composities op de aanstekelijke cd 'Introducing Joris Roelofs'.

Met de wind in de rug toog Roelofs in 2005 naar Wenen en speelde er in het doorgestarte Vienna Art Orchestra, vertrok er weer, toerde in Brazilië en woont inmiddels in New York City. Daar formeerde hij een kwartet met pianist Aaron Goldberg, bassist Matt Penman en drummer Ari Hoenig. Het viertal weet tezamen en individueel zoveel energie op te brengen, dat het ruim afstand neemt van gelegenheidsgroepen die voor een keer een cd-tje maken en er bij een volgende gig weer heel anders uitzien. Van de vele uitschieters op deze, o zo geslaagde productie, noem ik Warne Marsh' 'Background Music' (schema 'All of Me') en twee duetten. Op Klarinet speelt Roelofs 'Dooie Hoek', met alweer een stomende ritmesectie. Ze zijn close als eiwit en dooier. Naast de ondernemende originals staat ook 'Sweet and Lovely' op de cd, inclusief een gedreven en ruimtelijke pianosolo van Goldberg. Monk hield ook van dat stuk. Dit platendebuut op Material Records, het label van de Oostenrijker Wolfgang Muthspiel, werd opgenomen in New York en zal op de internationale markt zeker niet misstaan. Een Europese tournee is aanstaande. Joris Roelofs speelt 9 oktober in de Hnita Hoeve te Heist-op-den-Berg, 10 oktober in Paradox, Tilburg en 17 oktober in het Amsterdams Bimhuis. Verdere info is te verkrijgen via <http://www.jorisroelofs.com> (klik hier).
(Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in oktober te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

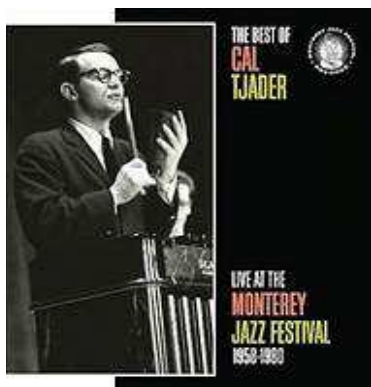
CD-RECENSIES VERVOLG

MONTEREY JAZZ FESTIVAL RECORDS

In 2007 bestond het Californische Monterey Jazz Festival vijftig jaar. Dat werd onder meer gevierd met de oprichting van het label Monterey Jazz Festival Records. Tenslotte bulkte het festivalarchief van de opnamen, al moest om ze uit te brengen, nog wel eerst toestemming worden gevraagd bij musici of familieleden. Dat kost vaak veel tijd. De eerste worp van vorig jaar bevatte veel hoogtepunten met registraties van onder anderen Thelonious Monk en Miles Davis. De 'Live at the Monterey Jazz Festival'-cd's bevatten in alle gevallen niet eerder verschenen materiaal. Onderstaand passeert de zojuist uitgebrachte lichter 2008 de revue:

Shirley Horn**Live at the 1994 Monterey Jazz Festival**

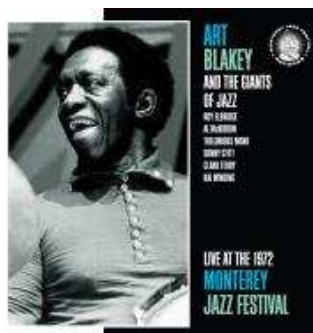
Een trio-optreden dat het zo te horen talrijke publiek op prijs stelde. Horn zingt en zit dan aan de piano. Virtuosititeit speelt in geen enkel stuk een belangrijke rol.

Cal Tjader**Live at the Monterey Jazz Festival 1958 - 1980**

Vibrafoonist Tjader is te horen in vijf bezettingen uit de jaren 1958 – 1980. Die informatie is enigszins bedrieglijk want de genode gasten, Dizzy Gillespie en Clark Terry komen alleen in 'Manteca' aan bod. Interessant is wel, in twee lange stukken, de medewerking van klarinettist Buddy DeFranco.

Dave Brubeck**Live at the Monterey Jazz Festival 1958 – 2007**

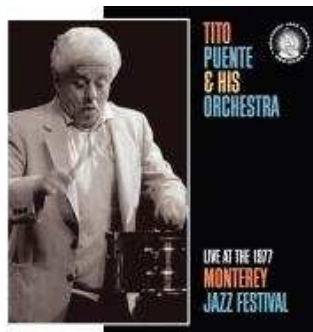
Pianist Dave Brubeck was zo'n beetje vaste gast op het festival. Er zijn op de cd zes verschillende groepen te horen, met de saxofonisten Paul Desmond, Gerry Mulligan, Bobby Militello en met klarinettist Bill Smith. Verzamel-cd's behoren niet tot mijn favorieten, omdat je nou eenmaal niet de juiste indruk zal krijgen. Bovendien is er van een toffe bezetting altijd te weinig op de plaat gezet. Soms heeft dat met muziekrechten te maken. Desmond klinkt in drie stukken wat mat, oorzaak onbekend, hoewel dit wel het klassieke kwartet is met bassist Gene Wright en drummer Joe Morello. Gerry Mulligan doet in twee stukken mee, zonder Desmond, dat is het jaar 1971. In zijn 'Jumping Bean', ode aan Coleman Hawkins(?), produceert Mulligan een stevige solo. De andere kwartetten met die blazers kunnen de vergelijking met dat klassieke viertal niet doorstaan.

Art Blakey and the Giants of Jazz**Live at the 1972 Monterey Jazz Festival**

Drummer Art Blakey is op deze cd te horen met ongeveer de Giants die destijds ook in Europa optraden. Het duidelijke verschil is dat Gillespie ontbreekt. In zijn plaats tetteren Roy Eldridge en Clark Terry. Geen kwaad woord over Terry, maar Eldridge gooit er met de pet naar. Hij gaat steeds snel de hoogte in waardoor zijn gekraakte sound herinneringen oproept aan de truc van zakkam met vloeitje. In 'A Night in Tunisia' zet Eldridge het schema volledig aan de kant. Sonny Stitt speelt een respectabele versie van 'I can't get Started', Monk drukt zich.

Jimmy Witherspoon (featuring Robben Ford)**Live at the 1972 Monterey Jazz Festival**

'Spoon', lang geleden: "Toen ik nog op een fabriek werkte noemden mijn joodse collega's me Jimmy 'Löffel.' Maar die tijd is in 1972 ver achter de rug. Hij was al jaren de beroemde blueshouter die op festivals de massa in vervoering kon brengen. Ook hier. Gitarist Robben Ford levert aards en bluesy werk. Hij zingt ook een paar regels en speelt in een stuk altsaxofoon, z'n eerste instrument. Dat gaat volgens 'Spoon' niet zo lekker, dus vraagt hij: "Can I buy you a reed?"

Tito Puente & his Orchestra**Live at the 1977 Monterey Jazz Festival**

Van alle zes cd's straalt van deze van Tito Puente verreweg het meeste plezier af. Dit concert, vertelt de info, heeft ertoe bijgedragen dat hij in de VS echt bekend werd. Een jaar later pakte Tito een nominatie voor een Grammy met de plaat 'La Leyenda.' In 1979 won hij die Award met 'Homenaje a Beny Moré.' Tito Puente (timbales en vibrafoon) is en blijft het brandpunt op deze vrolijk schetterende cd.

De vraag is of er voor volgend jaar voldoende materiaal in de kluis ligt om het peil dat in 2007 nog zo hoog was, weer wat op te vijzelen. De licentie voor het uitbrengen van dit materiaal is in handen van de Concord Music Group. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

ESBJÖRN SVENSSON TRIO
Leucocyte
ACT

Vanwege het recente overlijden van pianist Esbjörn Svensson (op 14 juni 2008), stemt de beluistering van het laatst uitgekomen album van het Esbjörn Svensson Trio (E.S.T.) triest. Onontkoombaar is 'Leucocyte' het laatste album van dit succesvolle en innovatieve Zweedse trio. Alleen als er nog opnames 'op de plank liggen' is een volgende uitgave mogelijk, maar er zal nooit meer nieuw werk verschijnen. 'Leucocyte' is vorig jaar tijdens een tour in Australië opgenomen. Het is de onbewerkte weergave van een speelsessie in een plaatselijke studio. Het trio had de gewoonte om tijdens tournees lokale studio's te bezoeken en te 'jammen'. Deze spontane sessies leidden dikwijls tot composities die later bewerkt op plaat uitkwamen. 'Leucocyte' heeft die bewerking niet gehad. Alleen de volgorde van de nummers en hun titels zijn naderhand aangebracht door drummer Magus Öström.

Na het korte introverte openingsnummer 'Decade' wordt in het tweedelige 'Premonition', met het lang uitgesponnen rauw en expressief klinkende eerste deel 'Earth' als overture, en het ingehouden bijna aarzelende 'Contorted' als conclusie, de toon voor dit album gezet. Een rauw en expressief klankbeeld, met elektronische versterking van piano en contrabas, dat omgeven wordt door beschouwende thema's. Het meest indrukwekkende deel is het vierluik 'Leucocyte', met de delen 'Ab Initio', 'Ad Interim', 'Ad Mortem' en 'Ad Infinitum', waarbij vooral de minuut lange stilte van het 'Ad Interim' je niet onberoerd laat.

Om het abstracte werk van kunstschilders te begrijpen, is het raadzaam om hun oeuvre chronologisch te bekijken. Je ziet dan dat later werk mede gevolg is van eerdere uitingen. Zo is het ook met het werk van het Esbjörn Svensson Trio. Het is een zoektocht naar vernieuwing en de essentie van de jazz. Dat zoeken kan vanaf 'When everyone has gone' (1993) gehoord worden en met name vanaf 'From Gagarin's point of view' (1999). 'Leucocyte' is het resultaat van die jarenlange zoektocht, het is een bijzonder indrukwekkend album. (Frank Huser)

P.S. Drummer Magnus Öström en contrabassist Dan Berglund hebben inmiddels laten weten dat zij, als de tijd er rijp voor is, verdergaan. Mogelijk onder de naam 'Taurus' (hun beider sterrenbeeld). Op de website [3sat.de](http://www.3sat.de) is een fragment te zien van het concert dat Öström en Berglund gaven ter nagedachtenis aan Esbjörn Svensson. **Klik hier op:** <http://www.3sat.de/mediathek/?obj=9580>. Druk na het activeren van de film op 'Direkt im player' voor een goede weergave. (FH)

CONCERTVERSLAGEN

GLOBAL UNITY ORCHESTRA

Bezetting: Axel Dörner, Manfred Schoof, Jean-Luc Capozzo (tp), Jeb Bishop, Johannes Bauer (tb), Ernst-Ludwig Petrowsky, Gerd Dudek, Evan Parker (saxen), Rudi Mahall (bkl), Alexander von Schlippenbach (p), Paul Lovens, Paul Lytton (dr).

Datum en plaats: 26 september 2008, Bimhuis, Amsterdam.

Als een feniks is het Globe Unity Orchestra van pianist Alexander von Schlippenbach weer uit de as herrezen. Reden genoeg om het befaamde orkest weer eens in actie te zien. De editie van 2008 kent naast mannen van het eerste uur (zoals Evan Parker, Ernst-Ludwig Petrowsky, Manfred Schoof en Paul Lovens) ook relatieve nieuwkomers als Axel Dörner en Rudi Mahall. Wie beiden zag spelen, begreep ook meteen waarom ze in het orkest zijn opgenomen. Dörner bespeelt een merkwaardige trompet, die zowel een schuif als ventielen kent. De trompettist buit er alle mogelijkheden van uit, en speelt met klankkleur en toonhoogte - het laatste tot een bijna trombone-achtige laagte. Mahall weet als geen ander een gigantisch geluid uit zijn basklarinet te halen. Waar het instrument in grote groepen vaak veroordeeld is om op te gaan in de algehele brij, weet Mahall het er juist uit te laten springen, en dat niet alleen in de hoogte (tanden in het riet en scheuren maar!), maar ook in het lage en midden-register. Daarbij heeft hij een ongebreidelde energie (hij danst ook voortdurend mee met z'n malle Pipo de Clown-schoenen) en een grote fantasie, zodat zijn solo's een genot zijn om naar te luisteren. Dat geldt ook nog steeds voor Evan Parker, die fraaie gestructureerde verhalen neerzette. Dudek en Petrowsky vielen wat tegen. Vooral de laatste grossierde in alleen maar hard en hoog, een soort fantasieloze Marshall Allen-imitatie.

In de ensemblepassages kent het orkest nog immer een spannend palet, met heftige klankblokken. 'Furchtbar laut und wahnsinnig intensiv', zoals trombonist Johannes Bauer ondergetekende ooit in een workshop aanvuurde. Bauer is daarbij trouwens vaak een van de vormgevers. Hij gebaart naar collega's om nieuwe impulsen aan de collectieve improvisatie te geven. Vooral in de tweede set levert dat ook in de dynamiek voldoende variatie op, en zo valt het zelfs even stil als Parker en Dudek een duet neerzetten. Ook de drie trompettisten mogen als eenheid naar voren. Mooi om dan de totaal verschillende stijlen te horen: de lyriek van Schoof, de klankschilderijen van Dörner en de grillige, pratende manier van spelen van Capozzo (die zijn betoog met handgebaren kracht bijzet). Al met al een mooie her-nieuwde kennismaking met een legendarisch orkest. (Herman te Loo)

WEKELIJKS EEN CONCERTAGENDA PER MAIL ONTVANGEN?

Wilt u gratis elke woensdag een overzicht van de jazzconcerten voor de komende week in uw mailbox? Abonneer u dan bij rene@laanen.demon.nl op de concertagenda van de website www.jazzmasters.nl.

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

Datum en plaats: 26 september 2008, Rotterdam.

Voor de achtste versie van het Festival Jazz International Rotterdam had artistiek leider Paul van Brugge gekozen voor het thema: 'Jazz en compositie'. Van Brugge is zelf componist en zijn programmering had tot doel een link te leggen tussen improvisatie en gecomponeerde muziek. Door die benadering krijgt niet alleen de uitvoerend muzikant een belangrijke rol, maar zeker ook de componist.

Dick de Graaf, leider van het Clazz Ensemble.
(Foto: Joke Schot)

Het eerste concert op de vrijdagavond was van het **Clazz Ensemble** onder leiding van saxofonist Dick de Graaf. De 12-koppige band maakte concertante jazz en 'speelt op het snijvlak van jazz en gecomponeerde muziek'. Dat snijvlak is in werkelijkheid een gladde, soepele samenwerking van de twee idiomen. De groep gaf compositieopdrachten aan diverse componisten. Het concert had in het begin wat meer klassieke invloeden en ging later meer de jazzkant op. Juist de eerste twee stukken waren erg spannend: 'Donkerblauw in rok' van Maud Sauer en 'Shit Happens' van Arend Niks, voldeden perfect aan het thema van het festival. Krachtige gecomponeerde stukken werden aangevuld door solisten die de ruimte kregen voor vrije expressie. Tijdens het concert viel plotseling een deel van de

stroom uit. Heel professioneel werd er toch in het halfdruister en zonder versterking verder gespeeld, en dat met zoveel bladmuziek op de lessenaars. De wereldpremière van 'Pim Pim' van componist Jacob ter Veldhuis was qua geluid niet het succes waarop was gehoopt. De samples die op de achtergrond hoorbaar moesten zijn overheersten, terwijl de solo van de baritonsax van Nils van Haften niet boven het geluid van het ensemble uitsteeg. Het laatste, bluesy stuk, was van Dick de Graaf: 'Dicke Luft'. Met sterke solisten als onder anderen Ilja Reijngoud (tb), Gerard Kleijn (tp) en Nils van Haften (ts) heeft het Clazz Ensemble duidelijk internationaal niveau. De groep geeft dit najaar nog diverse concerten in het land.

Het **Bodurov Trio** gaf het tweede concert. Aan de vleugel zat de Bulgaarse Dimitar Bodurov met Mihail Ivanov op bas en Jens Düppe op drums. Het trio speelde muziek van Bodurov's laatste cd 'Stamps From Bulgaria 2008'. De pianist sloeg hiermee bruggen tussen de muziek van Balkanlieders en hedendaagse westerse jazz. Of zoals de artistiek leider het noemde: "Hij combineert zijn roots met de jazz language". Slavische patronen waren de basis voor uitgesponnen improvisaties waarop het publiek enthousiast reageerde. Na afloop gaf de trotse Bodurov het eerste exemplaar van zijn nieuwe cd aan zijn oud-docent Van Brugge.

Tot slot de hoogst eigenaardige **DJ Grazzoppa's DJ Bigband**. Elf DJ's met elf draaitafels! Iedere draaitafel was ingezet als afzonderlijk instrument, waardoor er een volledig elektronisch orkest werd gevormd. En dan waren er ook nog drie 'gewone' instrumenten (trombone, trompet en tenorsaxofoon) en een zeer soulvolle zangeres (Monique Harcum) aan toegevoegd. Saxofonist Erwin Vann was de componist van de gespeelde stukken. Hij was ook verantwoordelijk voor de collectieve orde. Zoals te verwachten was hiphop de basis maar het elftal liet ook Indiase muziek uit de speakers stromen. Door de ongebruikelijke instrumenten was het bijna onmogelijk om te zien welke DJ welk geluid voortbracht. De band was zo hip dat menige jazzliefhebber het concert niet tot het einde kon uitzitten. Maar het was wel erg knap.

De DJ Grazzoppa's DJ Bigband. (Foto: Joke Schot)

Ten slotte nog wat quotes van Paul van Brugge: "Muziek is georganiseerd geluid" en "Nadenken over muziek is componeren". Op deze eerste avond van het festival bleek weer dat componeren een kunst is.
(Peter J. Korten)

NIEUWSflitsen

Pianist Harmen Fraanje (Foto: Mark van Vugt)

Harmen Fraanje krijgt Anjer Muziekprijs

Pianist Harmen Fraanje krijgt 13 november in Den Bosch de Anjer Muziekprijs Noord-Brabant. De prijs bestaat uit een geldbedrag van 10.000 euro, met daaraan gekoppeld een compositieopdracht, en uit een bronzen beeldje van kunstenaar Tjikkie Kreuger. De Muziekprijs wordt door het Prins Bernhard Cultuurfonds Noord-Brabant eenmaal per drie jaar uitgereikt aan jonge scheppende en/of uitvoerende professionele musici in Noord-Brabant. De twee eerdere winnaars waren componisten, te weten Mayke Nas in 2005 en Ruud van Eeten en Bruno Nelissen in 2004.

STriCat naar Taiwan

Het trio STriCat, met Bokkie Vink (cymbaal), Gijs Levelt (tp) en Theo van Tol (accord), maakte begin deze maand een tournee naar Taiwan. De uitnodiging vloeide voort uit hun showcase op de Dutch Blend Meeting. De band gaf vier optredens, een aantal workshops en nam deel aan een samenwerkingsproject op het Migration Music Festival in Taipei en Chiayi. STriCat is ook uitgenodigd om een showcase te geven op de Dutch Jazz Meeting in het Bimhuis te Amsterdam. Dit concert vindt plaats op 12 december. Door alle belangstelling is de debuut-cd 'Rats & Gentle People' herdrukt. De bandleden zijn momenteel nieuw repertoire aan het schrijven en instuderen voor de opvolger. Die wordt op 5 maart 2009 gepresenteerd.

Fugimundi neemt live-cd op in Yoshi's

Het trio Fugimundi, met Harmen Fraanje (p), Eric Vloei-mans (tp) en Anton Goudsmit (gt), gaat een live-cd opnemen in de bekende jazzclub Yoshi's in Oakland. Het optreden op 13 oktober maakt onderdeel uit van een korte tournee door de VS. Van 9 tot en met 21 oktober is de formatie verder nog in Washington, Miami, Detroit, Santa Cruz, Anchorage, Seattle en Burlington.

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

TRIO NUEVO MET SANDRA COELERS

Bezetting: Dick de Graaf (ts), Hans Sparla (accord), Michael Gustorff (viool) en Sandra Coelers (voc).

Datum en plaats: 27 september 2008, Klein Koninkrijk, Olst.

JAZZ MEETS TANGO

Het is een bijzondere verdienste van saxofonist Dick de Graaf dat hij niet zozeer de grenzen van de jazz opzoekt als wel het idioom van jazz verrijkt met onverwachte inspiratiebronnen. Ook zijn cd's werk getuigen daarvan. Van Schubert tot Klein-Azië, van Jimi Hendrix tot Astor Piazzolla. En werk van deze laatste vormde een belangrijke bron voor het Trio Nuevo. Zijn metgezellen, Michael Gustorff op viool en Hans Sparla op accordeon, stellen De Graaf in staat de contouren van jazz te kleuren met onverwacht mooie tinten. Het meeste van wat in Olst gespeeld werd, staat op 'Jazz meets Tango', de cd van het trio. Fraai door De Graaf en Sparla gearrangeerde composities van Piazzolla. Het trio wist het publiek al snel voor zich te winnen. Of beter gezegd, te boeien. En dat is niet vanzelfsprekend. Hoe bizar het ook moge klinken, tangomuziek kan soms iets narrigs hebben. Ook een instrument als de accordeon, heeft soms het gevaar dat het toonkarakter van het instrument kan overheersen. Ik weet het, het is als vloeken in de kerk en menig Piazzolla-liefhebber zal mij vertwijfeld of meewarig aankijken. Maar van zeurderigheid of gemeelijkheid was in het geheel geen sprake. Integendeel. De arrangementen waren verfrissend, soms zelfs uitgesproken spectaculair en meeslepend. En het spel van het driemanschap was geconcentreerd en bevlogen. Knappe onderlinge dialogen en duels waren te horen. Sparla (wellicht meer bekend als trombonist) is een meester op de accordeon. Hij kan haar laten grommen en fluisteren, aards brommen en hemels zingen. En hoe schitterend vloeien die klanken dan samen met De Graafs saxofoon. Waar Sparla voor De Graaf een fundament creëert, scheidt violist Michael Gustorff een tweede stem. Je zou bijna zeggen als een geweten dat het betoog van De Graaf nuanceert of juist voorziet van tegenspel. Een soort emotioneel antagonisme. En te midden van het fundament enerzijds en het contrapunt anderzijds, zoekt De Graaf overtuigend en vol zeggingskracht de 'woorden' om het verhaal te vertellen. Soms vloeiend en met een warm timbre, dan weer hortend en stotend in schrille klanken, bespeelt hij de tenorsax. Een bijzondere verrassing waren de bijdragen van vocaliste Sandra Coelers. Indrukwekkend is haar expressiviteit zoals in 'Balada para un Loco', lied van de waanzinnige. Ze beschikt over een geweldige techniek en weet die te paren aan een groot vertellend vermogen. Ook het nummer dat zij solo vertolkte, zichzelf begeleidend op akoestisch gitaar, maakte bepaald indruk op het publiek. Benieuwd welke verrassing Dick de Graaf in de toekomst in petto heeft. Tot die tijd is het genieten van Trio Nuevo en Sandra Coelers. (Frank Huser)

Heeft u jazznieuws? Ruim 2.700 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

DAVE HOLLAND: PASSING IT ON

"When I first started my own band in the early 80s," says bassist Dave Holland, "it was with some trepidation. I'd always felt it was all about the group as a whole - and what its members could accomplish together. But Betty Carter, my employer at the time, gave me some great advice about stepping up and taking full responsibility for the music. She got me to own up to the fact that it was my own name that would most prominently displayed in front of the club. In other words, she urged me to be somewhat more assertive as a leader. Through her, too, I learned a lot about pacing, dynamics, accompanying, putting sets together and creating dramatic moments. Of course, Miles had all these strengths, too."

Holland burst onto the international jazz scene during his late-60s stint with the Miles Davis group that recorded the landmark albums 'In A Silent Way' and 'Bitches Brew'. In 1970, he co-founded Circle, a quartet that also included Anthony Braxton, Chick Corea and Barry Altschul. The Gateway Trio, formed in 1975, brought him together with guitarist John Abercrombie and Jack DeJohnette for a pair of well-received recordings. For some months during that decade, he was part of Stan Getz' quartet and even undertook a few gigs as Thelonious Monk's bassist. Along the way, he was also heard with Wayne Shorter, Joe Henderson, Lee Konitz, Pat Metheny, Hank Jones, Geri Allen, Roy Haynes and numerous other leaders.

Yet it's as a leader rather than sideman that Holland has made his mark, beginning in 1983 with a brilliant series of small-ensembles documented on the ECM label. His new CD, 'Pass It On' (released by Decca under the Dare2 Records imprint) features a remarkable sextet that also includes trombonist Robin Eubanks, alto saxophonist Antonio Hart, trumpeter Alex Sipiagin, pianist Mulgrew Miller and drummer Eric Harland.

"I've been playing with Robin ever since 1986," says Holland. "I first met Eric a couple of years ago when we both recorded with Terence Blanchard. I'd worked with Antonio sometime in the 90s, then recruited him for the big band I put together in 2000. Alex has been with the big band since the beginning."

That big band, which has garnered Grammy awards for both its albums, is just one project that Holland currently juggles. There's also a quintet whose members include Eubanks, saxophonist Chris Potter, vibraphonist Steve Nelson and drummer Nate Smith. That's the crew heard to such good effect most recently on 'Critical Mass', also issued by Dare2.

Why a sextet in addition to the quintet? "There were other people I wanted to play with and different material I wanted to try out. For example, I've always admired Mulgrew's approach and decided this would provide a good situation in which to partner with him. Using piano instead of vibes results in some interesting new textures, too. There's also a bit of overlap between the two groups; we had both Antonio and Alex as subs in the quintet on occasion."

The bassist is now artist-in residence at both the New England Conservatory in Boston and the conservatory at England's Birmingham University. "I visit each school for one week every semester to lead seminars, do some coaching, prepare concerts and follow up with individual students. As a result, I'm able to fulfill my teaching urges, yet still be free to tour and perform."

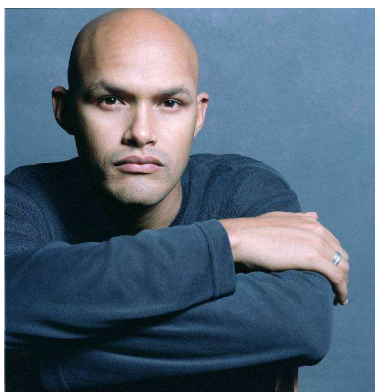
Despite his current prominence, Holland can definitely empathize with young musicians uncertain about what their futures might hold.

"Forty years ago," he recalls, "I was notified in London that Miles wanted to hire me but didn't hear any more about it for a couple of weeks. Suddenly, his agent phoned to ask if I could be in New York only two days later. Well, I rushed around trying to get my paperwork in order, then flew into JFK. Jack DeJohnette, with whom I'd played in the U.K., met me and took me to his home. Anyone's first visit to Manhattan is bound to be amazing because there's so much going on at once and so much energy all around you. But a summer thunderstorm that day, with temperature and humidity in the 90s, just added to the intensity of it all. I was only 21 and this was my first-ever visit to America. Jack took me over to Herbie Hancock's place so we could look at a few pieces of music. Then I went to my first gig with the band the very next evening - up at Count Basie's Lounge in Harlem. Miles' quintet was on the same bill with Max Roach's quartet. I arrived first, then other band members strolled in, one by one. Tony Williams was the last to get there. He walked directly to his drumset, Miles kicked off something really fast like "Agitation" and suddenly we were off. In other words, I actually first encountered Miles right there on the bandstand, as I was playing with him. No rehearsals at all. I felt as if I were riding the crest of a wave. It was almost too much for a young man to bear. But for all the stories one hears about Miles' intimidating manner, I knew him only as gentle and encouraging. 'Don't worry about a thing,' he'd tell me, 'just play.'"

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Sandra Sanders, Lo Reizevoort. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder, Lo Reizevoort en Ab Schaap. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)**MIGUEL ZENÓN**

Miguel Zenón (Foto: pr Miguel Zenón)

Miguel Zenón krijgt de toelage, ook wel 'genius grant' genoemd, vanwege zijn 'astonishing mastery of old and new jazz idioms, from Afro-Caribbean and Latin American rhythmical concepts to free and avant-garde jazz.' Hij had niet het flauwste vermoeden dat hij meedong naar het Fellowship, zo vertelt hij op de website van het blad Jazz-Times: "I was totally shocked. The whole thing was really mysterious. They called me and said, 'Don't tell anybody about this call.' They asked me if I know what this is, and I said yeah and they said, 'Well, you won one.'" De MacArthur Fellowships worden jaarlijks uitgedeeld aan mensen die als buitengewoon in hun vak te boek staan. Onder de twintig uitverkorenen van 2008 bevinden zich verder onder meer medici, schrijvers en een alternatieve landbouwer.

**JAZZ
INTERNATIONAL
RDAM**
**Concerttips van
Peter J. Kortens**

Dat het concert van Herbie Hancock al weken uitverkocht is, was te verwachten. Maar er blijven nog voldoende interessante optredens over. In de serie 'Women's Jazz' treedt 11 oktober zangeres **Robin McKelle** op. Ze maakte al naam op het North Sea Jazz Festival en heeft een sterke debuut-cd met een bigband gemaakt. Bij dit concert laat ze zich begeleiden door een trio.

Op 18 oktober speelt het **Dave Holland Quintet**. Zijn 'all star band' bestaat al zolang dat er onder het goedlachse bewind van de bassist een heel hecht geheel is ontstaan. Let vooral op de razendstrakke drummer Nate Smith! Het **James Carter Quintet** was deze zomer in topvorm. Op de 25ste spelen ze opnieuw in Rotterdam. Carter is een vooraanstaand saxofonist die op allerlei rietinstrumenten speelt. Het is aan te bevelen als voorbereiding zijn laatste cd 'Present Tense' te beluisteren.

31 oktober weer een groep van een saxofonist: het **Joshua Redman Trio**. Het is zwaar werk voor een saxofonist om zonder akkoordinstrument te spelen, maar Redman heeft bewezen dat schijnbaar moeiteloos te kunnen. De bassist is Christian McBride en de drummer Greg Hutchinson. Alle concerten in Lantaren-Venster.

Voor november en december zijn de volgende namen al gespot in de programma's: Yuri Honing, Bill Frisell, Mike Mainieri, Omar Sosa en het Willem Breuker Kollektief.

FESTIVALS

LONDON JAZZ FESTIVAL

**Diverse locaties, Londen en via BBC Radio 3
14 tot en met 23 november**

(<http://www.londonjazzfestival.org.uk/>)

Met onder anderen: Herbie Hancock, Chick Corea, John McClaughlin, Roy Hargrove, Kenny Werner, Empirical, Kurt Elling, Martin Taylor, Biréli Lagrène, Chucho Valdés, Danilo Pérez, Gonzalo Rubalcaba, Milton Nascimento, Keith Tippett, Stan Tracey, Stan Sulzmann en John Taylor.

Het London Jazz Festival wordt georganiseerd in samenwerking met de Britse radiozender BBC Radio 3. Dat betekent dat veel muziek op deze zender is te horen, maar ook op de website van de BBC. Tijdens deze aflevering van het festival is er extra aandacht voor de Noorse jazz. Die wordt gepresenteerd in Kings Place in Londens King's Cross. Daar treden onder anderen op: Mari Boine, Morten Qvenild, Bugge Wesseltoft, Karl Seglem and Terje Isungset, Nils Petter Molvær, Sidsel Endresen en Eivind Aarset. Op BBC Radio 3 zijn onder anderen te horen:

14 november: Live from Ronnie Scott's
(Jazz On 3, 23.30 uur)

18 november: Keith Tippett
(Jazz On 3, 0.15 uur)

18 november: Diverse zangeressen
(Performance On 3, 20.00 uur)

25 november: David Sánchez
(Jazz On 3, 0.15 uur)

1 december: BBC Big Band met Roy Hargrove
(Jazz Line-Up, 0.30 uur)

8 december: Bobby Previte
(Jazz On 3, 0.15 uur).

CROSSOVER JAZZ FESTIVAL

**Sugar Factory, Amsterdam
12 oktober**

(<http://www.crossoverfestival.nl/>)

Met: Seraph (jazzrock/fusion), The Convocation (bigband met Nederlandse top van gospelmusici) met Denise Jannah en New Day (mix van pop, soul en jazz).

Het Crossover Jazz Festival is het eerste christelijke jazz-festival in Nederland. De muzikanten zijn professionele musici en spelen in bands van diverse bekende Nederlandse artiesten als Rob de Nijs en Marco Borsato.

LAATSTE NIEUWS

CUBOP CITY BIG BAND STOPT

De Cubop City Big Band van leider Lucas van Merwijk houdt 1 januari 2009 op te bestaan. De rijkssubsidie van ruim 50.000 euro loopt op die datum af en daarvoor komt geen subsidie van het Nederlands Fonds Voor Podiumkunsten in de plaats. Zonder subsidie kan het 20-koppige orkest financieel niet rondkomen. Eind november wordt nog een laatste serie van concerten gegeven. Op zes Nederlandse podia brengt de salsa-bigband dan een Tito Puente-project, waarvoor als gast de bassist Andy Gonzalez uit New York overkomt. Ook verschijnt dit jaar nog een nieuwe cd met als titel 'Que Sensacion'. Deze zesde cd komt uit op hun eigen label Tam Tam Records. De Cubop City Big Band werd in 1995 opgericht en is vernoemd naar de New Yorkse club 'Cubop City'. Hier traden in de jaren veertig en vijftig grootheden als Charlie Parker, Dizzy Gillespie en Chano Pozo op.

JAZZBLADEN

DE NIEUWE 'JAZZMOZAÏEK' IS UIT

De coverstory van de herfsteditie van Jazzmozaïek is gewijd aan het Brussels Jazz Orchestra, dat zijn vijftienjarig bestaan viert. Net als de JazzLab Series, die in hetzelfde jaar begonnen zijn. Jazz Hoeilaart bestaat twee keer vijftien jaar en heeft er dertig jaar opzitten. Verder in de nieuwe Jazzmozaïek een beeld van de zomerfestivals en veel cd-recensies. Om de pdf-versie te lezen **klikt u hier:** <http://www.jazzmozaiek.be>.

JAZZ BULLETIN NUMMER 69

Medio oktober verschijnt aflevering 69 van het Jazz Bulletin, het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief (NJA). Met daarin aandacht voor de onlangs overleden tenorist Johnny Griffin, de Utrechtse jazzclub Persepolis (deel 2), The Spring Band en de nieuwe MCN-cd 'Western Reunion: The Gerry Mulligan Sextet Live in Amsterdam 1956', de tweede in de Jazz at the Concertgebouw-serie. Verder een interview met de Amsterdamse zangeres Esra Dalfidan en vaste rubrieken als cd-signalementen, boekbesprekingen en reacties. Wilt u het Jazz Bulletin ontvangen? Wordt dan 17,50 euro per jaar doneateur van het Jazzarchief. Kijk voor meer info op <http://www.jazzarchief.nl>

JAZZFLITS

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

RINDERT MEIJER

Het conservatorium is 'geschokt' door het onverwachte overlijden: "Door zijn deskundigheid, gedrevenheid en humor was hij van grote betekenis voor ons onderwijs." Meijer was een veelzijdig man. Hij was pianist in het Tony Vos Kwartet, het Frank Grasso/Peter Guide Kwintet en zijn eigen Rindert Meijer Band. Ook presenteerde hij al enige jaren op het North Sea Jazz Festival. Verder nam hij regelmatig de pen ter hand: hij verzorgde de persberichten voor het radioprogramma TROS Sesjun en schief stukken voor Jazz Nu, Disk en Muziekkrant OOR.

DE BESTE TRACKS VAN SARAH VAUGHAN

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton voor zijn wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC 3.

AANBEVOLEN ALBUM:

Sarah Vaughan With Clifford Brown (EmArcy)

DE BESTE TRACKS:

The Trolley Song

Album: The Benny Carter Sessions / The Explosive Side of Sarah Vaughan
Label: Roulette

Once In A While

Album: Trouble Is A Man Label: Naxos (Vol 2 of Sarah Vaughan series)

Nice Work If You Can Get It

Album: The Essential Sarah Vaughan Label: CBS / Sony

Shulie-a-bop

Album: Swingin' Easy
Label: Emarcy

April In Paris

You're Not The Kind

Album: Complete Recordings with Clifford Brown
Label: Lonehill Jazz

Thanks For The Memory

Album: After Hours at the London House
Label: Mercury

Easy To Love

Album: After hours
Label: Roulette

Doodlin'

Album: Verve Jazz Masters
Label: Verve

I Could Write a Book

Artiest: Sarah Vaughan w/ Quincy Jones
Album: You're Mine You
Label: Roulette

I Got Rhythm

Artiest: Sarah Vaughan w/ Lalo Schifrin
Album: Sweet 'n' Sassy
Label: Roulette

Ain't No Use

Album: Complete Roulette Sarah Vaughan Studio Sessions
Label: Mosaic

All Of Me

Album: Linger Awhile
Label: Pablo

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.